

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9988 van 15 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 januari 2008 houdende een besluit om verzoeker voorlopig ter beschikking te stellen van de regering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. KRIKILION, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 15 november 2000 aan de Belgische grens een aanvraag in tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Op 16 november 2000 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied (bijlage 25 bis).

1.3. In dringend beroep oordeelde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 november 2002 dat verder onderzoek noodzakelijk is. Op 26 april 2005 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

1.4. Op 12 oktober 2005 trof de minister van Binnenlandse Zaken een besluit om verzoeker voorlopig ter beschikking te stellen van de regering.

1.5. Op 28 augustus 2006 werd ten aanzien van verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing getroffen dat aan verzoeker betekend werd op 4 september 2006.

1.6. Op 5 oktober 2007 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde. Deze maatregel werd aan verzoeker betekend op 27 oktober 2007. Bij beschikking van 6 november 2007 werd dit bevel om het grondgebied te verlaten geschorst door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel zetelend in kortgeding. Bij beschikking van 18 december 2007 van voornoemde rechtbank werd de vordering van verzoeker ongegrond verklaard.

1.7. Op 6 november 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.8. Op 2 januari 2008 trof de minister van Binnenlandse Zaken een besluit om verzoeker voorlopig ter beschikking te stellen van de regering. Deze maatregel werd aan verzoeker betekend op 7 januari 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Volgens verweerder getuigt verzoeker niet van het rechtens vereiste belang aangezien hij volgens verweerder een uitvoeringsmaatregel aanvecht waarvan de eventuele schorsing en of nietigverklaring geen gevolgen zal hebben voor zijn verblijfstoestand. Verweerder specificeert dat enerzijds de uitvoerbaarheid van "het bevel om het grondgebied te verlaten" behouden blijft en anderzijds, het bestuur een herhaald bevel zal afgeven, gezien de kennelijke illegale verblijfssituatie van verzoeker.

2.2. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 52/4, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en heeft als gevolg dat de asielprocedure niet zijn gewone verloop kent. In casu wordt in toepassing van artikel 52/4, tweede lid, van de vreemdelingenwet het advies ingewonnen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over verzoekers asielaanvraag en wordt verzoeker van zijn vrijheid beroofd. Een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft als gevolg dat de asielprocedure zijn normale gang kent en dat verzoeker in vrijheid dient gesteld te worden. Derhalve heeft verzoeker wel degelijk belang bij onderhavig beroep.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt derhalve verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(...) Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, inzonderheid artikel 52/4, § 4;

Overwegende dat de hierna vermelde vreemdeling het grondgebied heeft betreden zonder te voldoen aan de voorwaarden opgelegd in artikel 2 van bovengenoemde wet;

Overwegende dat hij de hoedanigheid van vluchteling heeft aangevraagd op 15 november 2000;

Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem de hoedanigheid van vluchteling heeft geweigerd op 27 april 2005;

Overwegende dat hij tegen deze beslissing beroep heeft ingesteld bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en dat hij op 10 mei 2005 afstand gedaan heeft van zijn asielaanvraag zoals geacteerd in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 16 februari 2006;

Overwegende dat hij een tweede asielaanvraag heeft ingediend op 6 november 2007 en dat over deze aanvraag nog geen beslissing is genomen;

Overwegende dat hij zich schuldig heeft gemaakt, tussen 15 november en 21 april 2003, aan het bewust helpen of bijstaan van een vreemdeling, hetzij in feiten die zijn illegale binnenkomst of zijn illegaal verblijf in het Rijk hebben voorbereid of vergemakkelijkt, hetzij in de feiten die deze binnenkomst of dit verblijf hebben voltooid; tussen 15 november 2000 en 21 mei 2003, aan het feit de stichter of de leider te zijn geweest van een bende die werd gevormd met het doel aanslagen te plegen op personen of eigendommen, aan valsheid in geschrifte en het gebruik van valse stukken, op 15 november 2000, aan vervalsing van paspoort en het gebruik ervan, feiten waarvoor hij op 20 mei 2005 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 54 maanden;

Overwegende dat de betrokkene, zich volgens het bovenvermeld arrest, volledig inzet “voor de zaak van de islamitische facties waarvan hij, door zijn wil en toewijding, een verantwoordelijke is geworden (...) dat hij een belangrijk communicatienetwerk onderhield waardoor discrete contacten mogelijk waren tussen internationale moslimterroristen en individuen of cellen verspreid zowel in Europa als elders in de wereld; dat hij bovendien actief deelnam aan het leveren van valse documenten bestemd voor de infiltratie van moslims in Europa en zelfs toezicht hield op de overdracht van geldbedragen met dat doel, waarbij aan deze laatste rechtstreeks logistieke steun werd verleend. Dat hij een reëel gevaar vormt voor de openbare veiligheid (...);”

Overwegende dat, op dit ogenblik, de echtgenoot en de twee minderjarige kinderen van betrokkene op het grondgebied van Irak verblijven;

Overwegende dat uit de feiten die hierboven zijn uiteengezet, volgt dat er uitzonderlijk ernstige omstandigheden bestaan die verantwoorden dat hij ter beschikking van de regering wordt gesteld totdat er een definitieve beslissing is genomen over zijn aanvraag om de hoedanigheid van vluchteling te verkrijgen; dat een dergelijke maatregel wel degelijk noodzakelijk is ter vrijwaring van de openbare orde en de nationale veiligheid; (...)”

3.2. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 52/4, vierde lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar zijn veroordeling om de uitzonderlijke omstandigheden zoals bedoeld in artikel 52/4, vierde lid te rechtvaardigen. Verzoeker stelt dat hij zijn straf volledig heeft ondergaan. Verzoeker verwijst naar het individueel bijzonder veiligheidsregime waarvan hij tijdens de strafuitvoering het voorwerp was en benadrukt dat hij 54 maanden in een totaal isolement heeft geleefd en derhalve geen enkel contact heeft kunnen onderhouden. Verzoeker concludeert dat het feit dat hij veroordeeld is geweest dan ook geen uitzonderlijke omstandigheid conform artikel 52, lid 4 van de vreemdelingenwet is.

3.3. Artikel 52/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien ten aanzien van een vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de Minister, naar gelang van het geval, hem de toegang tot het grondgebied weigeren of besluiten dat hij er niet of niet meer mag verblijven of er zich niet mag vestigen in die hoedanigheid.

De Minister wint het advies in van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over de asielaanvraag en de verwijderingsmaatregelen die ten aanzien van hem zijn genomen, met de vraag

of deze in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.

De Minister kan, wanneer hij zulks nodig acht voor de handhaving van de openbare orde of de nationale veiligheid, betrokkene verplichten in een bepaalde plaats te verblijven gedurende de tijd dat zijn vraag in onderzoek is.

In uitzonderlijk ernstige omstandigheden kan de Minister, wanneer hij zulks nodig acht voor de handhaving van de openbare orde of de nationale veiligheid, betrokkene voorlopig ter beschikking van de Regering stellen.”

3.4. Uit de in punt 3.1. geciteerde beslissing blijkt dat verwezen wordt naar feiten waarvoor verzoeker op 20 mei 2005 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 54 maanden, waaruit het bestaan van de uitzonderlijke omstandigheden afgeleid wordt ter verantwoording van het treffen van een maatregel om verzoeker voorlopig ter beschikking te stellen van de regering. Blijkens het administratief dossier betreft het een arrest van het Hof van Beroep van Brussel. Verzoeker toont niet aan op grond van welke wettelijke bepaling een maatregel tot voorlopige ter beschikking stelling van de regering niet zou mogen getroffen worden indien de strafrechtelijke veroordeling waarnaar ze verwijst, werd uitgevoerd. Verzoeker betwist de bestreden beslissing niet daar waar ze stelt dat *“Overwegende dat de betrokkene, zich volgens het bovenvermeld arrest, volledig inzet “voor de zaak van de islamitische facties waarvan hij, door zijn wil en toewijding, een verantwoordelijke is geworden (...) dat hij een belangrijk communicatienetwerk onderhield waardoor discrete contacten mogelijk waren tussen internationale moslimterroristen en individuen of cellen verspreid zowel in Europa als elders in de wereld; dat hij bovendien actief deelnam aan het leveren van valse documenten bestemd voor de infiltratie van moslims in Europa en zelfs toezicht hield op de overdracht van geldbedragen met dat doel, waarbij aan deze laatste rechtstreeks logistieke steun werd verleend. Dat hij een reëel gevaar vormt voor de openbare veiligheid (...).”* Verzoeker toont met zijn verwijzing naar de uitvoering van zijn straf en het bijzonder veiligheidsregime waarvan hij destijds het voorwerp was niet aan dat er geen uitzonderlijke omstandigheden zijn in de zin van artikel 52, vierde lid, van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.5. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 5 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.). Verzoeker betoogt dat het geenszins zeker is dat hij het grondgebied zal moeten verlaten aangezien hij een asielaanvraag heeft ingediend die volgens hem een redelijke kans op slagen heeft. Volgens verzoeker bestaat er dan ook de kans dat hij in het land zal mogen blijven. Verzoeker stelt dat zijn vasthouding vooruitloopt op de uitkomst van de asielprocedure en dat dit dan ook niet in overeenstemming is met het E.V.R.M.

3.6. In zoverre verzoeker de vrijheidsberoving aanvecht die gepaard gaat met het treffen van een maatregel tot voorlopige ter beschikking stelling van de regering, dient te worden benadrukt dat, zoals de bestreden beslissing terecht aangeeft, overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet een beroep kan ingesteld worden bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar men werd aangetroffen. Ter terechtzitting verklaart de raadsman van verzoeker dat een dergelijk beroep niet werd ingediend. De Raad is onbevoegd voor zover het beroep gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving en kan zich derhalve niet uitspreken over een mogelijke schending van artikel 5 van het E.V.R.M.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3.7. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot

schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.